

Dictator

Van dezelfde auteur verschenen eerder bij
The House of Books:

De imitator
De overlever
De accident man

TOM CAIN

DICTATOR

the house of books

Oorspronkelijke titel

Dictator

Uitgave

Bantam Press, Londen

Copyright © 2010 by Tom Cain

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Fred Reurs

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

Jack Hobhouse & Jamie Carstairs/Alamy; Jonathan Ring

Foto auteur

Pal Hansen

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4213 0

ISBN 978 90 443 4214 7 (e-book)

D/2013/8899/155

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL I

Tien jaar geleden

I

Carver zat op haar, zijn knieën aan weerskanten van haar brede heupen. Hij liet zijn koele groene ogen over haar naakte bovenlichaam glijden. Een buikje had ze niet, wel die typisch vrouwelijke rondingen. Haar borsten waren groot en stevig. Verfijnd waren haar gelaatstrekken niet te noemen; daarvoor was haar neus iets te groot en haar kaak te breed. Maar ze had volle, bloedrode lippen, en als ze haar mond een beetje opendeed, zag je haar sterke witte tanden. Ze had heldere, levenslustige ogen.

Hij leunde voorover, strekte zijn rechterarm uit en streek heel licht over haar linkertepel. Ze huiverde en slaakte een zuchtje, en hij voelde hoe haar tepel hard werd. Alsof haar polsen met onzichtbare touwen aan de spijlen van het bed waren vastgebonden, kruiste ze haar armen boven haar hoofd op het kussen. Meteen al na Carvers eerste aanraking had ze haar handen tot vuisten gebald. Hij glimlachte naar haar en streekte haar andere tepel.

Vervolgens legde hij zijn handen op haar borsten, iets steviger nu. Hij zorgde dat hij niet te zwaar op haar drukte, boog zich voorover en raakte haar met zijn tong en lippen aan op de plaats waar zijn handen waren geweest. Hij voelde haar brede heupen onder zich bewegen en spande zijn dijspieren om haar beter in bedwang te kunnen houden. Ze kreunde zacht toen hij een tepel tussen zijn tanden nam, er wat mee speelde en er toen

voorzichtig in beet – net hard genoeg om haar een klein beetje pijn te doen.

Carver gleed met zijn handen naar haar middel, terwijl hij ontelbare gewichtloze kusjes liet neerdalen op de onderkant van haar borsten en de perzikzachte huid van haar buik. Kort verkende hij haar navel met zijn tong, en ging daarna zo liggen dat zijn armen op de matras steunden en hij met zijn benen haar dijen uit elkaar kon dwingen. Ze deed alsof ze zich verzettede. Hij voelde dat ze sterk was, maar hij was sterker. Allebei wisten ze dat hij deze krachtmeting zou winnen.

Met zijn mond streek hij langs haar smalle streepje schaamhaar en speelde er even mee terwijl ze haar bekken meer naar hem toe boog. Weer kreunde ze, wat luider dit keer, van het verlangen zijn tong in zich te voelen. Ze pakte met beide handen zijn hoofd vast, woelde door zijn haar en probeerde hem verder naar beneden te duwen. Maar Carver had geen haast. Plagerig kuste hij de bovenkant van haar dijen, snoof haar geur op en voelde hoe heet ze was.

Hij bewoog zijn heupen nu ook en merkte hoe opgewonden hij zelf was. Hij kwelde zichzelf net zo erg als haar, maar daar ging het nu juist om: kijken wie het het langst volhield. Van opwinding drukte ze haar nagels in zijn hoofd; ze wilde dat hij verderging. Het moment kwam steeds dichterbij. Hij drukte zijn lippen tegen haar aan, proefde haar voor het eerst, en toen...

En toen schoot er ineens, ongevraagd en ongewild, een gedachte door hem heen: hij had geen flauw idee hoe de vrouw met wie hij in bed lag eigenlijk heette.

Op het moment dat het tot hem doordrong, leek het alsof iemand een emmer ijskoud water over hem heen gooide. Alle lust was op slag verdwenen. Was hij dan zo diep gezonken? In beschonken toestand in een stampvolle bar een meid oppikken voor een snelle, anonieme wip? Was dit wat hij wilde? Hij had altijd van zichzelf gedacht dat hij boven dat soort dingen stond.

Walgend van zichzelf drukte hij zich van haar af.

In de veronderstelling dat dit weer een van zijn plagerijtjes

was, reageerde ze niet meteen. Toen kwam ze overeind, leunend op haar ellebogen.

‘Wat is er aan de hand, schat?’

Ze had een Italiaans accent. Maar het hielp hem niet om op haar naam te komen.

Ze giechelde verleidelijk. ‘Ga nou door, het is zo zalig wat je doet. Doe niet zo gemeen, ga door.’

Maar Carver ging niet door. Hij zat op de rand van het bed en wreef in zijn ogen. Nu de roes van de opwindning voorbij was, voelde hij zich gewoon een man die om half vijf ’s ochtends nog steeds niet sliep en zich in het schemergebied tussen een alcoholvergiftiging en een fikse kater bevond.

Hij stond op, had even wat tijd nodig om zijn evenwicht te vinden en liep toen naar de keuken.

‘Hé! Waar ga je naartoe? Laat je me nu alleen?’ riep ze achter hem aan, waarna ze iets in het Italiaans mompelde. Het klonk niet positief.

Halverwege de gang draaide hij zich naar haar om. ‘Wil je koffie?’

Ze stak haar middelvinger naar hem op.

Carver trok een onverschillig gezicht en liep door. Terwijl hij water in de koffiemachine deed, hoorde hij hoe ze vloekend en stampend in de slaapkamer naar haar kleren zocht.

Hij keek uit over de daken van de Oude Stad, die in het eerste ochtendlicht langzaam van inktzwart naar donkergrijs kleurden. Hij merkte dat hij honger had. Gisteravond had hij niets gegeten en ook nu zou het er niet van komen. In de koelkast stond alleen een oude, halflege fles sancerre en er lag een hompje oude gruyère, die inmiddels van plastic leek en bedekt was met witte en groene schimmel.

De koffiemachine pruttelde, het teken dat het water kookte. Carver zette een kopje onder de machine. Aan de binnenkant van het kopje zaten nog de sporen van de espresso’s die hij gisterenochtend had gedronken. Maar wat maakten die vlekken eigenlijk uit; kokend water doodt bacteriën dus afwassen was niet nodig.

Toen hij met zijn koffie uit de keuken kwam, maakte ze juist aanstalten om weg te gaan.

‘Kun je hem niet omhoog krijgen?’ vroeg ze spottend toen ze zag dat hij naar haar keek. ‘Jezus christus!’

Hij zette zijn kopje neer en deed de deur voor haar open. ‘Zo, alsjeblieft.’

‘Dank u wel, meneer de Engelse gentleman.’ Het sarcasme lag er duimendik bovenop.

‘O ja, voordat je weggaat,’ zei Carver terwijl hij zijn hand tegen de deurpost zette om haar de weg te versperren, ‘weet je eigenlijk hoe ik heet?’

Ze keek hem vernietigend aan. ‘Nee, geen idee. En het kan me ook niet schelen, want ik wil je nooit meer zien.’

‘Mooi zo, dan staan we quitte.’

Hij liet zijn arm zakken, waarna ze zonder hem nog een blik waardig te keuren kordaat naar buiten stapte. Hij deed de deur achter haar dicht en liep terug naar de koffiemachine. Hij vroeg zich af wanneer het bergafwaarts was gegaan met hem. Niet alleen nu met die meid, maar met zijn hele leven.

Stomme vraag natuurlijk. Hij wist precies wanneer het mis was gegaan, tot op de seconde nauwkeurig. Namelijk toen die andere vrouw door precies dezelfde deur naar buiten was gelopen. Dat was het einde geweest, het definitieve einde, toen de deur achter haar in het slot viel en hij het gevoel had dat zijn hart werd uitgerukt.

Zelfs nu nog, maanden later, waren er momenten waarop Carver meende dat hij Alix Petrova zag lopen. Hij dacht het elke keer dat hij op straat een vrouw zag lopen met goudblond haar dat glansde in het zonlicht, maar ze was het nooit; of als hij een vleugje van haar geur rook, maar het was altijd het parfum van een andere vrouw; of als hij een stem hoorde die op de hare leek, maar hij kwam uit de mond van een vreemde.

Hoe vaak hem dit ook overkwam, hij kon er niets aan doen dat telkens de hoop weer in hem opflakkerde, en evenmin kon hij voorkomen dat hij steeds getroffen werd door die vlamme pijn als de hoop weer vervloog.

Carver schoot zijn kleren aan en liep naar buiten om bij een bakker een stuk pizza of een tosti te kopen. Of allebei, want hij kon wel wat energie gebruiken. Hij was van plan om na het ontbijt te douchen, en dan de bergen in te rijden. Hij wilde net zo lang door de bossen en velden gaan rennen tot alle alcohol uit zijn lijf was verdwenen, en hij al het gif uit zijn ziel had verdreven. En morgen, morgen zou hij hetzelfde doen.

Het was tijd dat hij weer de oude werd en dat hij zich weer ergens op kon concentreren. Maar een goede lichamelijke conditie was daarvoor niet voldoende.

Waar Samuel Carver echt behoefte aan had, was aan een nieuwe opdracht, zodat hij weer kon doen waar hij goed in was, dodelijk goed zelfs. Duizenden kilometers ver weg, in de Afrikaanse staat Malemba, zou die behoefte worden vervuld.

2

In het Stratten-reservaat in het zuiden van Malemba, niet ver van de grens met Zuid-Afrika, stond een neushoornwijfje onder een groepje acaciabomen aan de oever van een traag stromend riviertje waar ze altijd water dronk. Bij haar geboorte, vijftien jaar geleden, hadden de jachtopzieners haar Sinikwe genoemd – alle grotere dieren gaven ze namen: neushoorns, olifanten, roofdieren – en sindsdien hadden ze haar met de liefdevolle aandacht van pleegouders zien opgroeien.

De neushoornkoe keek op toen ze het klagelijke geloei hoorde van Fairchild, haar kalf, die net had ontdekt dat acaciabladeren mals en verrukkelijk zijn maar dat er gemene doorns aan de takken zitten. Het kalf had zich niet erg bezeerd en al gauw won zijn honger het van de pijn. Fairchild ging door met het knabbelen aan de blaadjes, iets voorzichtiger nu, want hij had zijn lesje geleerd. Vlakbij stonden nog twee kalveren zich te goed te doen aan de acaciablaadjes: Sinikwes twee jaar oude dochter Lisa-Marie, en haar nichtje Kanja, waarvan de moeder, Petal, naar de rivier was gesjokt om haar dorst te lessen.

Langs het groepje bomen liep een onverharde weg, dichtbij genoeg zodat toeristen vanuit hun open trucks de neushoorns en andere beesten konden fotograferen. De wilde dieren waren in de loop der tijd gewend geraakt aan mensen en sloegen niet meer meteen op de vlucht bij het geluid van een ronkende motor, behalve als ze toevallig op de weg liepen wanneer er een

voertuig kwam aanrijden. Dan werden de bezoekers van het safaripark getraakteerd op de koddige aanblik van een neushoorn die met zijn enorme lijf wegholt als een dikke papzak, al zou het lachen hen wel vergaan als diezelfde neushoorn op hen af zou stormen.

Maar de acht mannen in de gedeukte oude Toyota Hilux – twee in de cabine, zes in de open laadbak – waren geen toeristen. Ze droegen een allegaartje van spijkerbroeken, legerkleding, mouwloze hemden en voetbalshirts, en hun leeftijd liep uiteen van achttien tot veertig jaar. Het enige wat ze gemeenschappelijk hadden, was hun machinegeweer.

Sinikwe keek weer op toen ze de truck hoorde. Ze draaide even met haar oren, maar toen de auto doorreed en het geluid langzaam wegstierf, ging ze door met het eten van acaciablaadjes.

Even voorbij de bomen stopte de truck. Toen de mannen waren uitgestapt en op de neushoorn afliepen, rook ze hen niet, want de wind waaide uit haar richting. Neushoorns hebben maar een beperkt gezichtsvermogen, dus zelfs toen de mannen over de grond naar de acaciabomen kropen en aanlegden om te schieten, zag Sinikwe hen niet.

Neushoorns hebben geen natuurlijke vijanden. Het grootste gevaar dat ze lopen, is aangevallen worden door een soortgenoot; ongeveer een derde tot de helft van alle neushoorns sterft aan verwondingen als gevolg van een vechtpartij met een andere neushoorn. Hun dikke huid, die wel tweeënhalve centimeter dik kan worden, en scherpe hoorn schrikken alle andere dieren af. Maar neushoorns zijn absoluut weerloos tegen de kogelregen uit automatische geweren, zoals die op die dag op hen werd afgevuurd en dwars door hun huid heen boorde en hun botten verbrijzelde.

Sinikwe was het eerste slachtoffer. Voordat ze doorzeefd met kogels ter aarde stortte, had ze een schel, angstwekkend geluid uitgebracht, dat zelfs boven het geratel van de machinegeweren uit te horen was geweest. Haar grote grijze lijf zat vol rode wonden en overal om haar heen lag bloed op de grond. Alle andere beesten waren op de vlucht geslagen, behalve Fairchild. Ver-

stijfd van angst, overdonderd door het lawaai van de machinegeweren en verbijsterd door zijn bewegingloze moeder was hij onder de acaciabomen blijven staan. Langzaam liep hij nu naar de dode Sinikwe, die hij jankend en piepend probeerde wakker te maken.

Een van de mannen brulde een commando. Twee anderen schoven een nieuw magazijn in hun machinegeweer. Weer volgde het ratelende geluid van de kalasjnikovs, alleen dit keer duurde het veel korter. Toen lag ook Fairchild dood op de grond.

Onmiddellijk gingen de mannen met hun machetes aan de slag. Ze hakten de twee grote hoorns van Sinikwes kop en ook de veel kortere, nog onvolgroeide van Fairchild. Andere mannen waren bezig – sommigen met bijlen – de poten van het beest af te hakken, totdat ze na weer een commando hun werk staakten.

De mannen lieten de verminkte kadavers achter voor de aaseters, die spoedig op de geur van de dood af zouden komen. Alleen de langste hoorn van Sinikwe – hun waardevolste trofee – namen ze mee. Onder de acaciabomen was de stilte weer teruggekeerd.

3

Zalika Stratten hoopte maar dat haar vader haar zou helpen. Straks, zo wist ze, zou hij met zijn sterke, bruine vingers door haar haar woelen en zeggen: ‘Maak je maar niet druk om wat mama zegt. Ze bedoelt het goed. Ze maakt zich alleen een beetje zorgen om je, meer niet.’ Maar Zalika wilde niet wachten. Ze wilde dat haar vader nu ingreep en zou zeggen: ‘Hou op, Jacqui. Nu is het genoeg geweest.’

Dick Stratten heerste over zijn eigen, uitgestrekte koninkrijk waar niet alleen het enorme reservaat deel van uitmaakte, maar ook nog een flink aantal boerderijen die verspreid stonden over een zeer groot gebied. Alle mensen die daar woonden en werkten, waren voor hun inkomen, onderdak en eten van hem afhankelijk. Waarom kon hij zijn eigen vrouw dan niet de baas? Waarom zat hij rustig op zijn lamskoteletje te kauwen en naar het uitzicht vanaf de veranda te staren, terwijl hij zich totaal afzijdig hield van het vinnige gesprek naast hem aan tafel?

En waarom liet haar moeder haar niet met rust?

‘Werkelijk, lieveling,’ zei Jacqui Stratten, ‘het zou echt geen kwaad kunnen als je af en toe eens een leuke jurk aantrok. Of als je in plaats van die eeuwige sportschoenen eens leuke hakjes zou dragen en je zou opmaken. Dat zou echt al een heel verschil maken. Je hebt zulke prachtige blauwe ogen, maar geen mens die dat opvalt als je ze niet wat beter laat uitkomen. En dat haar van je, daar moet je ook eens wat aan laten doen. René vraagt

me steeds wanneer ik je meeneem naar zijn kapsalon. Hij zou je haar dolgraag een spoeling geven, of wat highlights bij je aanbrengen. Hij zegt dat je er dan totaal anders zou uitzien.'

'Ik wil geen highlights,' snauwde Zalika. 'Ik wil me niet uren zitten vervelen met mijn haar in aluminiumfolie gewikkeld, met die nare oude man de hele tijd om me heen met zijn Franse nep-accent – ik moet er niet aan denken!'

'Als je zo doorgaat, krijg je nooit een vriendje, dat is wel zeker,' zei haar moeder.

'Ik wil helemaal geen vriendje.'

'Stel je niet zo aan. Je bent een meisje van zeventien, natuurlijk wil je een vriendje. Toen je broer zo oud was als jij, had hij aan de lopende band vriendinnetjes. Maar ja, hij wist ook hoe hij goed voor de dag moest komen.'

Zalika slaakte een diepe zucht. 'Daar is-ie weer hoor, mijn volmaakte broertje...'

'Je hebt toch gezien hoeveel brieven hij heeft gekregen sinds hij terug is uit New York? Allemaal van meisjes. Mijn vrienden daar hadden het alleen maar over hoe geweldig iedereen hem vond. Alle leuke meisjes in Manhattan wilden met hem uitgaan.'

'Maar mam, heb je niet door wat voor iemand Andy is? Hij hangt tegen die naïeve Amerikaanse meisjes fantastische verhalen op over safari's en doet net alsof hij de hele tijd op olifanten zit en met leeuwen vecht. Ze hopen allemaal dat ze met hem mee mogen naar Afrika. In gedachten zijn ze hun koffers al aan het pakken. Als hij ze in bed heeft gekregen, laat hij ze barsten en dan hangt hij hetzelfde praatje op tegen andere meisjes. Dat is het enige waar hij mee bezig is. Doe niet of je dat niet weet.'

'Ach, Zalika, wat kraam je soms toch een onzin uit. Je moet niet zo naar doen over je broer. Vergeet niet dat hij zo hard heeft gewerkt dat hij is toegelaten tot de Columbia Business School. Jouw rapport was niet best, je mag blij zijn als je je eindexamen haalt. Niet dat je dom bent, je hebt een goed stel hersens. Als je...'

'Daar is het vliegtuig!' riep Zalika opeens uit, en zonder verder nog naar haar moeder te luisteren, schakelde ze om van

woedende verontwaardiging naar totale gelukzaligheid, zo snel als alleen tieners dat kunnen. Ze stond op en holde met haar lange, slanke, bruine benen de verandatrap af naar het groene gazon, terwijl haar moeder riep: 'Zalika, Zalika! Blijf aan tafel!'

Geërgerd omdat haar dochter was weggelopen zei Jacqui tegen haar man: 'Dat kind wordt nog mijn dood. En jij kunt me beter helpen in plaats van gewoon door te eten terwijl je dochter me een grote mond geeft.'

Dick Stratten zei niets. Al lang geleden was hij erachter gekomen dat er situaties zijn waarin een echtgenoot niets goeds kan zeggen. Dan was het maar het beste om zijn vrouw haar hart te laten luchten.

Vanaf het gazon riep Zalika: 'Kijk!' en wees naar de lucht. 'Zien jullie het niet? Dat is Andy! Hij is terug uit Buweku! En hij heeft Moses bij zich!'

Stratten tuurde aandachtig in de richting waarnaar zijn dochter wees.

'Allemachtig, ze heeft gelijk. Het lijkt wel of ik op mijn oude dag blind aan het worden ben.'

Ook hij stond nu op en liep naar de balustrade. De kwieke manier waarop hij bewoog, bewees dat het met die lichamelijke aftakeling wel meeviel.

'Zo slecht ben je er niet aan toe... voor een oude man,' zei Jacqui plagerig.

Ze hadden elkaar ontmoet toen Dick dertig was en zij achtien, maar één jaar ouder dan Zalika nu. Zijn familie en vrienden, allemaal steunpilaren van de blanke gemeenschap van Malemba, waren ontsteld: ze was veel te jong, en wat nog veel erger was, van veel te gewone afkomst voor de toekomstige eigenaar van het gigantische landgoed. Dick had lak gehad aan de mening van iedereen. Zijn kijk op de wereld was meer gevormd door de wetten van de natuur dan de verwachtingen van anderen. Hij vond Jacqui Klerk de meest begeerlijke vrouw die hij ooit was tegengekomen en hij had zich vorgenommen met haar het leven te delen. Zesentwintig jaar later waren ze nog steeds bij elkaar en de dierlijke hartstocht van

het begin had zich verdiept tot een levenslange verbintenis.

‘Laat haar toch met rust,’ zei Stratten.

‘Ja, je hebt gelijk,’ verzuchtte zijn vrouw. ‘Het is alleen... ik maak me gewoon zorgen dat ze een muurbloempje wordt als ze niet wat meer zorg aan haar uiterlijk besteedt. Als je nu naar haar kijkt, zie je alleen een bos melkboerenhondenhaar en die grote Stratten-neus.’

‘Er is niks mis met die neus,’ zei Stratten overdreven trots.

‘Ja schat, bij een man als jij staat het wel, maar niet bij een jonge meid. Ik weet ook wel dat Zalika “betoverend mooi” betekent in het Arabisch, maar we moeten ons erbij neerleggen dat onze dochter dat niet is. Toch zou ze er al een stuk minder gewoontjes uitzien als ze mijn tips zou opvolgen.’

‘Ik vind haar helemaal niet gewoontjes.’

‘Natuurlijk niet, jij bent haar vader.’

‘Het is trouwens maar een fase waar ze even doorheen moet. Ze is aan het uitzoeken wie ze is. Het is heel normaal dat ze een beetje in opstand komt, dat doen alle kinderen van die leeftijd.’

‘Dat gold anders niet voor Andrew.’

Stratten keek haar verbaasd, bijna spottend aan. ‘Dat is je dan kennelijk ontgaan. In elk geval ben jij de aantrekkelijkste en bestgeklede vrouw van heel zuidelijk Afrika’ – Jacqui Stratten glom van trots bij dit compliment van haar man – ‘en Zalika verzet zich nu tegen je door te doen alsof het haar geen barst kan schelen hoe ze eruitziet. Zodra ze een leuke jongen tegenkomt, verandert dat wel, dat geef ik je op een briefje.’

Jacqui dacht na over zijn woorden en zag dat Zalika verder over het gras liep. Toen het vliegtuig dichtbij genoeg was, begon ze uitbundig met haar handen boven haar hoofd te zwaaien. Het vliegtuig reageerde daarop door zijn vleugels omhoog en omlaag te bewegen. Ze gilte van plezier. ‘Ik ga naar ze toe!’ riep ze tegen haar ouders, en holde weg.

Even later was op de veranda het geluid van een startende auto te horen en het knarsende geluid van rubberen banden over een grindpad.

Jacqui dacht aan de jongens naar wie haar dochter nu toe reed. Haar zoon Andy – wat was hij toch knap geworden, dacht ze met trots – en zijn boezemvriend Moses Mabeki, de zoon van de opzichter van het landgoed. Moses zag er net zo goed uit als Andy, met zijn fijne gelaatstreken die extra goed tot hun recht kwamen door zijn gemillimeterde haar, volle lippen en stoppelbaardje. Maar zoals zijn hoornen bril al deed vermoeden, was hij een veel ijverigere student dan haar zoon. Eerst had hij gestudeerd aan de Universiteit van Malemba en daarna was hij toegelaten tot de London School of Economics. Hij was de eerste van zijn familie die een universitaire opleiding had gevolgd en verspilde zijn studietijd niet aan meisjes en feestjes.

Dick Stratten had erop gestaan de studiekosten van de jongen te betalen. ‘Moses is als een zoon voor me,’ had Stratten gezegd tegen Isaac Mabeki, de vader van de jongen, toen ze een fles dertig jaar oude Glenfiddich soldaat maakten, wat de twee van tijd tot tijd graag deden. Dan spraken ze niet als meester en trouwe knecht met elkaar, maar als mannen onder elkaar. ‘Ik weet zeker dat hij ooit veel voor zijn land kan betekenen. En met jouw toestemming zou ik hem graag vooruit willen helpen, ik zou het zelfs een eer vinden.’

Moses had de afgelopen drie jaar in Londen gewoond en was maar zelden in Malemba geweest. Nu hij zijn bul had, keerde hij voorgoed terug naar huis.

Het gebulder van de overvliegende Cessna die op weg was naar de landingsbaan wekte Jacqui Stratten uit haar dagdromerij. Ze knipperde even met haar ogen en schudde haar hoofd. Ja, er was nog tijd genoeg. Daarna glimlachte ze tegen het dienstmeisje dat aarzelend in de buurt van de tafel stond. ‘Koffie graag, Mary,’ zei ze. ‘Meneer Stratten en ik drinken alvast een kopje koffie terwijl we op de jongens wachten.’